

Bödöcs Tibor

Muflon Laci

(részlet egy készülő regényből)

És azt tudtad, hogy az emberi DNS ötven százalékban megegyezik a banánéval, Gyöngyöm? Bizony hát, nézd csak meg, hogy milyen figurák járnak ide! És reggelente majdnem egy centivel vagyunk magasabbak, mint este, gondolom, mert nyújtózunk az első rakétaért a kisboltban, estére meg összepöndörödünk, mint a beteg barackfalevél. Ezeket nekem a doki mesélte, a borász, mert festettem egyszer nála, a Muflon Lacinál. Na, az európai színvonal volt. Csörnyeföldön ő volt a körorvos, mellette meg borászkodott is, és ha szüret volt, kiírta a fél falut táppénzre, ott szedték mögötte a fűszeres traminit frissen, fitten a beteget.

A szovjetromantikus nyolcvanas években került Pécsről Zalába a Laci. Orvosnak jött, de már eleve, sejszinten benne volt a lábában a rizlingbugi is, és a tetejében látta, hogy a fügefafa háromszor érlel gyümölcsöt a hegytetőn, mire a levelek lehullnak. Több se kellett neki. Kivallatta a száraz diófalevél bőré, öreg, uradalmi vincelléretet, akik már akkor régi motorosok voltak, mikor a John Lennon még nem találkozott a Paul McCartney-val, a Pista bácsikat és a Jóska bácsikat, és azoktól kérdezte meg, hogy milyen fajták díszlettek itt, ezen a Toszkánát is simán valagba rúgó, festői tájon a szocialista pancsrémalom előtt. Szóval, hogy mit érdemes ültetni?

Bocs, hogy néha ökörhugyozás a fogalmazásom, de, tudod, taszigál a maligán.

A lényeg, hogy elkezdett szőlőt ültetni a Muflon. Először csak saját fogyasztásra csinált bort, aztán belebonyolódott, beszerzett, elolvasott mindent, amit a szőlőről írtak. Annyi szakkönyve volt, hogy két télen át lehetett volna azokkal a könyvekkel fűteni az általános iskolát. Aztán egyszer csak már többet tudott a tőkéről, mint a Marx, Engels, Lenin. Tudta, hogy minden évjárat külön receptúra, hogy a nagy dolgokat nem tonnában mérik, tudta, hogy nem sok bor kell, hanem jó. Tudta, hogy újholdkor kell metszeni, teliholdkor meg fát vágni, mert ha hízik a Hold, mozog a víz a fában is, nem csak a tengerben, és ezek a bölcsességek aszúszemekként potyogtak belőle. Megkérdeztem tőle, hogy mi a helyzet a röviditalokkal, mert, gondoltam, hogy kínáljon már meg, rossz a szám íze, igyunk valami konkrétumot, és negyven percig beszélt csak a skót viszkikről, hogy így főzik a hegyi patakok vizéből, meg úgy szárítják tőzegen.

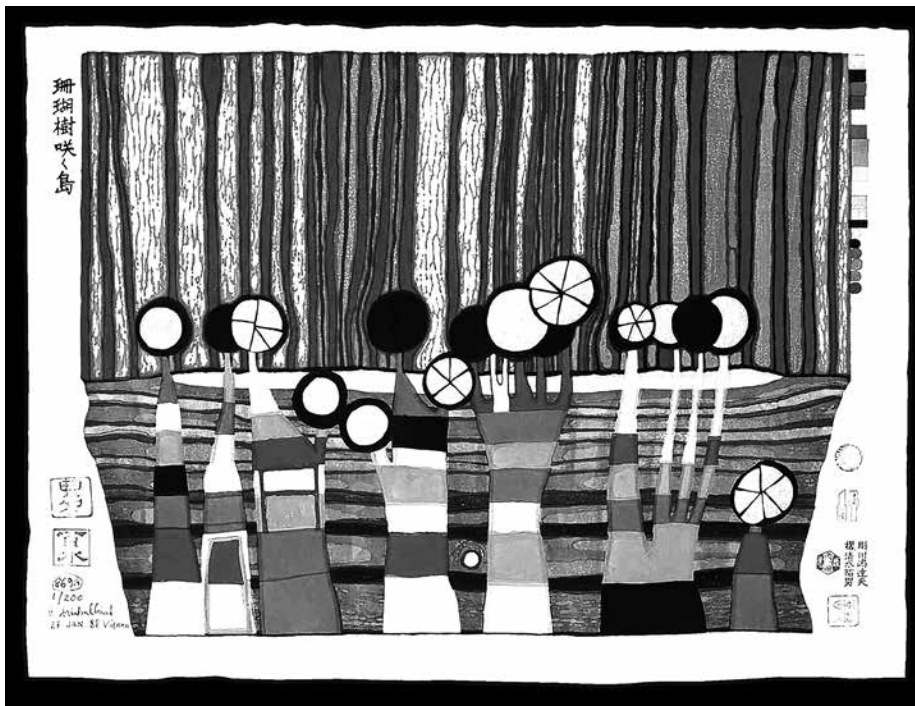
Nagydarab ember volt, fiatalon vízilabdázott is, két puttony elfért a hátán, tudott élni, meg dolgozni is. Azt mondta, égetni kell a gyertyát mindkét végén, arra van a gyertya, nem a fiókba való az, mert a világos úton jobban lát az ember, még hogyha rövidebb is lesz az az út. Meghalt szegény, már öt éve lassan, mert a jó kapások már mind a földben vannak, tudjuk ezt, pont tőle.

És nagy vadász is volt ez a reneszánsz Muflon doki, ez az egyszemélyes borvidék. Látja egyszer éjjel a hálószobájuk ablakából, hogy túrja a kertet egy zeter fejű vadkan. A dokiban meg már volt szakanyag, több se kellett neki, azt mondta, hogy alkoholista az, aki többet iszik, mint az orvosa, nálunk egy sincs, de ezt már meséltem, nem? Na, ott túr a Zrínyi szörnyű böllére, a Laci meg fogja a puskát, az ablakhoz oson, lábujjhegyen, hogy hadd aludjon még egy kicsit az asszony, aztán céloz, ló, bumm. Dől a szobában minden. Elferdül az esküvői kép, megemelkedik az asszony arcán az uborkapakolás, felháborodva kiugrik a

kakukk a faliórából, leveri a légnyomás a vakolatot, megreped az ablakkeret, és én ezt a vis majort mentem helyrehozni. Aztán míg mázolgattam, a disznó elkészült lassú tűzön. Így bosszultuk meg a Zrínyi Mikit, dödöllével, almapaprikával.

Aztán leereszkedtünk a pincébe. A lépcsőn megbotlottam, de a doki rüszttel levette a fejemet, ezért nem loccsant szét az agyam a betonon. Olyan volt az a pince, mint egy tengeralattjáró, mi meg akkor már jól éreztük magunkat, mint az olaszrizling a Balaton-felvidéken, és ömlött a szó a Muflonból. Mindent tud, úgy tűnt. Beszélt ő testről és lélekről, a bélrendszeréről, a szívről, a májról, a vesékről, az inkákról, a hunokról, az avarokról és az aradi vértanúkról, miszerint olyanok Damjanichék, mint a kadarka, nem az a fontos, hogy milyen volt a géntérképük, hogy itt születtek-e, hanem hogy vérüket adták ezért az orszá- gért, ahogy a kadarka is, és könnyezett és röhögött egyszerre, közben dobolt a hordókon, ahogy a kehes öregasszonyok hátán reggel, vagy mint az Indiana Jones, mikor keresi a kijá- ratot a pókhálós kriptából.

Azt is mondta a boros doki, hogy az agyunk annyi áramot termel, amennyi egy izzót megvilágítana. Az övé szerintem a templomi karácsonyfát is kivilágította volna Vízkeresztig. Meg azt is mondta, hogy a testünkben futó erek olyan hosszúak, hogy két és félszer tud- nánk velük körbetekerni a Földet, mondjuk, mi a fasznak körbetekerni. És közben szívta a bort hébérrrel, ami a lopótök, és már töltötte is azokat a barokksárga muskotályokat, meg a pompeji vörösöket. Olyan illatos borok voltak, mintha a beparfümözött Gabriella Sabatinivel csokolóztam volna. Azt se tudom, hogy hoztak haza, úgy meghömböldtem ott is. Legurultam a józanság térképéről, mert nem szoktam én hozzá a palackos borhoz. Ej, szegény Muflon, Pilinszky volt a kedvenc költője. Ő elpusztult, én pusztulok. Még élhetne, mondjuk, én meg lehetnék halott.

Hundertwasser:
Coral flowers